

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Nevoia omului contemporan de viață spirituală

Pe bună dreptate s-a afirmat, că din punct de vedere teologic, și, nu numai, veacul al XXI-lea va fi veacul antropologiei, adică al viziunii despre om. De-a lungul istoriei au apărut diferite concepții despre om, care îl situau pe acesta când mai aproape de lumea animală, văzând asemănări fizice între acestea și om, fie îl înțelegeau într-o manieră spiritualistă, văzând în om un simplu spirit încarnat. Evident, asemenea concepții despre om nu exprimă adevărul omului, ci ele sunt mai mult un fel de caricaturi, a ceea ce este, cu adevărat, omul. Ecouri ale acestor antropologii reducționiste sunt prezente și în vremea noastră, care exacerbează biologicul din om, nevoile lui periferice, imediate, și, mai ales, cele legate de viața sa trupestă, de simțurile sale truștești. În felul acesta, omul este redus la o existență pur biologică, materială, fără nici o referință la profunzimea de taină a omului, care este și ea o realitate, prin care se exprimă el în adevărul existenței lui.

Pentru a înțelege cu adevărat existența omului pe pământ, trebuie să fie avute în vedere câteva coordonate esențiale ale lui: începutul existenței sale (sau altfel spus: originea lui), etapele vieții sale, liniile de forță pe care se sprijină viața sa și care este finalitatea acțiunilor lui, a vieții lui, în general. Fără a ține cont de aceste aspecte legate de om, este imposibil a contura o viziune unitară asupra lui, și, mai ales, este greu de ajuns la înțelegerea autentică a ființei umane.

Din punct de vedere științific sau filosofic, începuturile vieții omului pe pământ sunt văzute în mod diferit, în funcție de etapele de dezvoltare științifică, pe care le-a parcurs omenirea, pe de o parte, și, desigur, analiza a acestui început al vieții omului poartă amprenta școlii sau direcției științifice care se apleacă asupra lui, pe de altă parte. Toate aceste încercări ale spiritului uman, de a înțelege originea omului, nu depășesc statutul de opinie sau părere științifică, care se poate ciocni în mod direct cu alte opinii sau păreri ale altei direcții științifice, în legătură cu omul.

Întrebarea esențială care se pune este de aceasta: putem rămâne captivi unor

asemenea concepții despre om, sau trebuie să existe și o altă viziune, care lămurăște mai bine începuturile omului pe pământ, și, care este mai conformă cu structura sa și, mai ales, cu aspirațiile sale legitime, profunde?

Pentru a înțelege mai bine nevoia omului de o viață spirituală autentică, trebuie să recurgem la înțelegerea omului în toată complexitatea și finalitatea existenței lui. Iar deschiderea acestei perspective asupra omului nu ne-o poate oferi în mod exclusiv omul însuși, ci această viziune se sprijină pe o altă cauză a existenței lui. Lămuriri pertinente cu privire la originea apariției omului ni le oferă Revelația însăși, adică intervenția lui Dumnezeu în istoria existenței, în general, și a omului, în special.

Așadar, potrivit acestei Revelații, originea omului nu este produsul acțiunilor mecanice ale materiei și a evoluției acesteia, de la forme simple, la altele tot mai complexe, ci dimpotrivă, omul se deosebește radical de toate formele existenței inferioare lui. Mai mult decât atât, toate cele care există în lumea aceasta își descoperă semnificația lor în om, care are menirea să le cunoască pe toate, să le protejeze, eventual, să le cultive sau să le dezvolte și să se folosească de ele, în funcție de trebuințele lui proprii, pe de o parte, dar, și în funcție de menirea pe care o are fiecare, fiecare dintre ele.

După învățătura creștină, omul este creat de Dumnezeu, ca persoană, adică ca o ființă complexă, constând nu numai din materie, adică din trup, ci și dintr-o parte distinctă de trup, partea spirituală, numită suflet, ce nu poate proveni din lumea materială. Iar, omul, privit în această lumină, nu a putut să apară la întâmplare, ci atunci când Dumnezeu a hotărât să-l cheme la viață. Sfânta Scriptură a Vechiului Testament are cuvinte clare cu privire la originea omului, la crearea lui de către Dumnezeu. Acesta l-a creat pe om din materia creată tot de el, adică din pământ, și „a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie” (Facere 2, 7; a se vedea în-treg capitoul 2 din cartea Facerii).

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan TULCAN

PREDICA

Hristos jertfă pentru lume

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

“Zis-a Domnul: Nimeni nu s-a suit la cer decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să Se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Pentru că Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Fiindcă n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască prin El lumea.” (Ioan 3, 13-17)

Iubiți credincioși și credincioase!

În ultimele două Duminici, prin pericopele evanghelice citite la Sfânta Liturghie, am fost integrați într-o perioadă de intensă sensibilizare a simțirilor noastre lăuntrice în scopul înțelegerii câtuși de puțin a ceea ce Dumnezeu a făcut cu omul și pentru om și a ceea ce omul a făcut cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Este cuprinsă în scurt istoria intervenției lui Dumnezeu în destinul omului, unde Dumnezeu este iubire jertfelnică absolută, permanent însetat de om, iar omul, dimpotrivă, deși în adâncuri este un însetat de Dumnezeu, se poartă, din pricina subjugării față de cel rău, ca un ieșit din minți, pe de-o parte omorând pe purtătorii cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca în final să ucidă pe Însuși Cuvântul, Fiul lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, când Dumnezeu îl cheamă la nunta Fiului Său, nu ia seama la haina de pe el, sfidând prin atitudine atmosfera de nuntă și pe Cel ce l-a chemat, Dumnezeu.

Hrăniți și maturizați cu înțelesurile duhovnicești ale celor două pericope evanghelice, Biserica ne pune înaintea în Duminica aceasta o hrană mai tare care aduce minții multă tărie duhovnicească pentru adevărata cunoaștere de Dumnezeu. Pericopa evanghelică, scurtă ca text, este de la Sfântul Evanghelist Ioan cap. 3, 13-17: „Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer,

Fiul Omului, Care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea”.

Cu certitudine, înțelesurile acestui text nu pot intra într-o minte aflată în stare de lentoare. Drept pentru care Biserica a căutat să ne pregătească în prealabil prin cele două pilde care se revarsă în minte ca niște unde seismice mai ușoare ce anunță un cutremur iminent. Textul evanghelic de azi este un adevărat cutremur pentru minte; mintea trebuie să se limpezească, să iasă din tulburarea patimilor, să se golească de orice închipuire pătimășă pentru a putea privi mărețele taine descrise și „cum-inecate” prin cuvântul Scripturii. Ceea ce cutremură cel mai mult și mai profund este nemăsurata iubire de oameni a lui Dumnezeu care face tot ceea ce este nemăsurat pentru ca omul să-și înțeleagă menirea: aceea de a sta la masa de nuntă la care Dumnezeu l-a chemat, însă îmbrăcat bine, cu haină de nuntă, care este haina de lumină a Botezului,

Continuare în pagina 2

Pr. Ionel SCÂNTEIE

Din sumar

► Susțineri de teze de doctorat în Teologie Dogmatică la Arad
pagina 3, pr. Filip Albu

► Știri
pagina 4

Nevoia omului contemporan de viață spirituală

Urmare din pagina 1

Apoi, Dumnezeu l-a așezat pe omul creat de El în grădina Edenului, ca să o lucreze și să o păzească.

Acest fapt relatat în Sfânta Scriptură, are o valoare deosebită, căci pune în lumină faptul, că rădăcinile existențiale ale omului nu se află în el însuși, nici în lucrurile din univers, ci în mod exclusiv acestea se află în Dumnezeu Creatorul, Cel

Care l-a chemat pe om la viață. Omul trebuia mereu să știe, că la temelia existenței sale se află Dumnezeu, cu care el trebuie să mențină legătura credinței, a dragostei și ascultării față de El. În măsura în care omul are o asemenea conștiință recunoscătoare față de Creatorul său, el se poate bucura în permanență de darurile Sale.

Cum se raportează omul contemporan la o asemenea vi-

ziune asupra originii sale? Este el conștient, că trebuie să se afle într-o legătură permanentă cu Dumnezeu? Își înțelege el menirea proprie în univers? Sunt întrebări, la care omul contemporan ar trebui să răspundă personal și în mod corespunzător la ele, pentru a nu transforma viața și lucrarea sa într-o caricatură desfigurată asupra vieții și menirii sale în această lume.

Hristos jertfă pentru lume

Urmare din pagina 1

păstrată în lumină prin lumina harului Duhului Sfânt, ce se revarsă neconținut din Crucea lui Hristos peste întreaga creație și peste tot omul care vrea să privească la Hristos Cel Răstignit

și Înviat. Crucea lui Hristos este masa pe care Tatăl dă pe Fiul Său ca mâncare și băutură, pentru ca tot cel ce crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică. Fiecare Sfântă Masă este Crucea unde Tatăl dă pe Fiul în chip euharis-

tic ca mâncare și băutură pentru ca toți cei care se îmbracă în haina de nuntă a răstignirii și se ospătează din Trupul și Sângele Său să nu piară ci să aibă viața veșnică, în veșnica comuniune a Sfintei Treimi.

Bunătatea naște bunătate, răutatea naște răutate

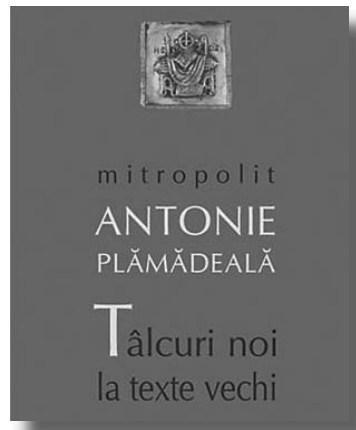
Chiar dacă ni se pare că avem dreptul să nu iertăm, atunci trebuie să iertăm. Bunătatea naște bunătate. Răutatea naște răutate. Iertarea naște iertare. Răzbumarea naște răzbumare.

Asta e de când lumea. Acela care, suferind o răutate, se hotărăște s-o pedepsească tot cu răutate, acela care se hotărăște pentru răzbumare, acela nu combate răul, cum i se pare lui, nu reglementează situația, cum i se

pare lui, ci dimpotrivă, trece și el de partea răului.

Dacă tu condamni pe un altul pentru răul pe care ți l-a făcut, înseamnă că trebuie să fii și tu condamnat pentru răul pe care i-l faci lui, dacă îi răspunzi cu rău pentru rău. Bunătatea naște bunătate, răutatea naște răutate.

(Mitropolit Antonie Plămădeală, *Tâlcuiri noi la texte vechi*, Editura Sophia, București, 2011, p. 349-350)

Atenția mea trebuie să fie la faptele și gândurile mele

Să ne întoarcem limba către vorba bună și să ne îngrijim în fiecare zi de viața noastră, și să nu ne mai îngăduim a judeca viața altora ca și cum am ști cu exactitate tainele lor, ci să ne judecăm păcatele noastre. Fiindcă așa vom putea scăpa și de focul gheenei. Căci după cum cei care iscodesc relele altora nu și le judecă pe ale lor, așa și cei care se tem să tragă cu ochiul la viețuirea altora vor avea multă grijă de greșelile lor. Iar cei care vor cugeta mereu la răutățile lor și le vor osândi în fiecare zi, neîndreptățindu-se pe ei înșiși, Îl vor avea blând în ziua Judecății pe Judecător. Și acest lucru l-a spus lămurit Pavel: „Dacă ne-am judeca pe noi înșine, nu am mai fi judecați de Domnul” (I Corinteni 11, 31).

Așadar, ca să scăpăm de Judecata aceea, să lăsăm toate ale celorlalți și să ne îngrijim de viața noastră; să pedepsim gândurile ce ne conving să păcătuim, să ne străpungem conștiința și să ne cerem socoteală pentru cele înfăptuite de noi. Căci astfel vom putea și să facem ușoară povara păcatelor noastre, și să ne bucurăm de multă iertare, și să petrecem viața aceasta cu bucurie, și să avem parte de bunătățile ce au să fie, cu harul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, prin Care și cu Care Tatălui și Duhului Sfânt Se cuvine slavă în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cateheze maritale. Omilii la căsătorie*, Editura Oastea Domnului, Sibiu, 2004, p. 84)

Maria a fost mai fericită pentru că a primit credința lui Hristos decât pentru că a născut cu trup pe Hristos. Celui care a spus Fericit este pân-tecele care Te-a purtat, El i-a răspuns: Fericiti sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc.

În cele din urmă, ce folos a adus această relație pentru frații și pentru rudele Sale după trup care n-au crezut în El? Chiar și relația maternă nu i-ar fi adus nici un folos Mariei dacă n-ar fi născut cu o mai mare bucurie pe Hristos în inima ei decât în trupul său.

(Fericitul Augustin, *Sfânta Feciorie* 3.12)

Părinți, nu „uitați” copiii la școală!

Un studiu realizat în Marea Britanie de Royal Economic Society (Societatea Economică Regală) a descoperit că nivelul de reușită al unui elev și abilitățile acestuia sunt influențate de cinci ori mai mult de părinți și familie decât de profesorii de la școală, informează telegraph.co.uk.

Studiul a comparat elevii care au fost nevoiți să-și schimbe școala la vârsta de 16 ani cu frații și surorile acestora care au rămas în aceeași școală pe parcursul anilor adolescenței. Cercetarea a fost condusă de dr. Arnaud Chevalier și a analizat datele de la școlile din Danemarca între anii 2002-2010.

Astfel, cercetătorii au testat diferențele privind rezultatele la examen ale elevilor din cele două situații, pentru a evalua influența relativă a unor factori precum școala, familia sau caracteristicile individuale ale elevilor. Așadar, jumătate din variația rezultatelor la teste elevilor se datorează unor factori ce țin de influența familiei, în timp ce școlile au o contribuție de doar 10%. Restul procentelor sunt atribuite caracteristicilor individuale ale elevilor.

Realizatorii studiului au spus că efectul familiei asupra scorurilor de testare este același, indiferent de situația economică a acesteia.

Potrivit lui Michael Wilshaw, director al Ofsted (Oficiul pentru Standarde în Educație și Servicii pentru Copii din

Anglia), profesorii nu reușesc să-și facă în mod corespunzător datoria pentru că trebuie să devină un înlocuitor al familiei pentru elevi, fiind uneori nevoiți să acopere deficitele din educația pe care ar trebui să o facă părinții acasă cu proprii copii. Totuși, acesta a afirmat că școlile trebuie să intervină pentru a oferi îndrumare morală, deoarece mulți copii cresc fără valorile familiale, culturale și comunitare de care au nevoie pentru a se dezvolta.

Studiul a arătat, de asemenea, că influența părinților și a familiei are un impact mai mare decât cea a școlii atunci când e vorba de rezultatele examenelor, mai ales la matematică și științe.

Problemele identificate sugerează că lipsa de sprijin din partea părinților se extinde dincolo de simpla îndrumare în ceea ce privește lectura și ajutorul pentru înțelegerea și rezolvarea temelor. Copiii sunt influențați de tot ceea ce este în jurul lor, de modul în care părinții se comportă, de ceea ce ei spun și de ceea ce ei fac.

„Elevii se confruntă astăzi cu o mulțime de modele, însă nu toate sunt pozitive. Ei văd exemple de celebrități la televizor și intră fără să-și dea seama în cultura oamenilor care nu vorbesc în mod corect și nu interacționează ca niște modele”, a declarat A. Lightman, profesor la Massachusetts Institute of Technology.

„În zilele noastre, momentul în care familia se reunește este adesea sfârșitul zilei, când membrii iau cina în fața televizorului, iar părinții sunt prea obosiți să mai inițieze discuții cu proprii copii, dincolo de a le spune, pur și simplu, să-și îndeplinească datoriile casnice sau să-și facă temele”, concluzionează A. Lightman.

Discuțiile în familie în care copiii sunt încurajați să citească și să exploreze idei intelectuale ar fi benefice.

„Dacă ai un copil, te înrolezi să fii părintele acestuia pe viață”. În zona destinată comentariilor de la cititori, un cadru didactic afirmă: „Sunt profesor de 14 ani și, de-a lungul anilor, am văzut multe din ceea ce părinții ar fi trebuit să facă, dar au lăsat pe seama școlii. Nu școala trebuie să fie părintele copilului. Dacă ai un copil, te înrolezi să fii părintele acestuia pe viață. În ultimii ani, funcția principală a unei școli - aceea de a educa - s-a schimbat foarte mult. Ca profesor, rolul meu s-a extins: sunt și mamă, și consilier de orientare, și persoană responsabilă cu ordinea și disciplina, dar, în principal, educator. Dacă părinții nu-și îndeplinesc sarcinile cum trebuie, profesorii trebuie să aloce din timpul dedicat studiului și altor aspecte nerezolvate acasă”.

„Este imposibil ca școala să înlocuiască un părinte bun. Viața de familie face toată diferența. Predau de 10 ani și

sunt în același timp și părinte”, scrie alt profesor.

Alt cititor, tot cadru didactic, sugerează că misiunea educatorilor nu se rezumă doar la copii, ci și la părinții acestora, iar o bună colaborare a școlii cu cei din urmă ar îmbunătăți vizibil situația.

Alt profesor, tot în zona dedicată comentariilor, explică: „Anul acesta am 131 de studenți. Nu le pot fi tutor părinte, nici măcar unui sfert din ei. Părinții trebuie să-și intensifice și să-și îndeplinească responsabilitățile lor. Școala nu este un vid: atmosfera de acasă și din comunitate contează foarte mult în ecuația privind succesul studenților sau al elevului”.

Cercetătorii consideră că prea mulți copii sunt expuși la cultura centrată pe binele propriei persoane care promovează răsplata imediată, mai mult decât virtuți ca onestitatea, hărnicia și perseverența.

Nu putem lăsa toate responsabilitățile educației copiilor doar școlii sau doar familiei. O bună colaborare între aceste două părți, și mai ales o conștientizare a fiecăreia asupra propriului rol reprezintă o soluție reală. Astfel, vom ști să răspundem și la întrebarea: Cine trebuie să-i învețe pe elevi diferența dintre bine și rău, cum să-și gestioneze conflictele și cine să le explice bunele maniere?

(ziarullumina.ro)

Suștineri de teze de doctorat în Teologie Dogmatică la Arad

Începutul noului an bisericesc a adus, pentru Facultatea de Teologie Ortodoxă „Iarion V. Felea” din Arad, o seamă de evenimente academice de o reală importanță pentru teologia românească și .

Astfel, în zilele de luni și marți, respectiv 3 și 4 septembrie au fost susținute trei lucrări de doctorat la disciplina Teologia Dogmatică.

Primul candidat, Stoescu Teodor, a prezentat lucrarea „Problematika eshatologică în gândirea Sfântului Maxim Mărturisitorul”, cercetare realizată sub coordonarea Pr. Prof. dr. Cristinel Ioja. Din comisia prezidată de Pr. Prof. dr. Constatin Rus au mai făcut parte Pr. Prof. dr. Ștefan Buchiu de la Facultatea de Teologie Ortodoxă Patriarhală Justinian din București; Pr. Prof. dr. Dumitru Meghesan de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Oradea și Pr. Prof. dr. Ioan Tulcan de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad.

Din referatul coordonatorului s-au reținut următoarele aprecieri: „lucrarea elaborată de Drd. Stoescu Teodor Daniil răspunde exigențelor științifice actuale, specifice domeniului Teologie. Tema lucrării este inedită atât în structura, cât și prin implicațiile și perspectivele ei. În ceea ce privește caracterul științific, lucrarea se integrează în exigențele formale ale stadiului formativ, de pregătire pe care îl reprezintă, fiind fundamentată pe izvoare și pe o bibliografie actuală, în concordanță cu tema și cu

aprofundarea conceptelor din aria pe care o cercetează. Lucrarea are 286 de pagini, fiind fundamentată pe 1018 note de subsol și pe o bibliografie extinsă însumând 76 de izvoare biblice, liturgice, patristice și istorice, 111 lucrări de specialitate și 126 articole și studii conexe teme. Prezentă lucrare, pune în evidență gândirea teologică a unuia dintre cei mai mari Părinți ai Bisericii, exprimând o temă complexă și puțin explorată în cercetarea teologică, o temă actuală în contextul diverselor tendințe, concepții și manifestări apocaliptice.”

În aceeași zi, în fața aceleiași comisii amintite mai sus, a fost susținută o a doua teză de doctorat intitulată: *Contribuția contextuală a Părintelui Profesor Petru Rezuș la dezvoltarea Dogmaticii în Teologia Ortodoxă Română*. Aceasta a fost elaborată de Pr. Drd. Georgescu Stelian-Laurențiu, sub îndrumarea științifică a Pr. Prof. Dr. Cristinel Ioja.

Din aprecierile coordonatorului s-au desprins următoarele concluzii: „lucrarea aduce o contribuție importantă la înțelegerea gândirii teologice a părintelui Petru Rezuș, precum și la contextul teologic complex al secolului al XX-lea. Tema elaborată vizează, parcursul teologic și biografic al teologului român, sursele gândirii sale teologice, etapele teologhisirii și ale constituirii operei sale, pozițiile doctrinare, interconfesionale și polemice, precum și elementele ce țin de receptarea operei sale,

critica metodei și a unor concepte pe care acesta le creditează. Meritul autorului constă în faptul că interpretează contribuțiile teologice ale lui Petru Rezuș în contextul epocii și cu capacitățile de reflecție ale diverselor perioade istorice, politice și culturale pe care acesta le-a traversat. De asemenea, autorul identifică direcțiile gândirii teologice a părintelui Rezuș și limitele metodologice și conceptuale ale teologiei sale.”

A doua zi, în prezența Înalt-preasfințitului Părinte Timotei Seviu, Arhiepiscopul Aradului, a fost susținută altă teză de doctorat a candidatului Laurențiu-Victor Chilibaru intitulată *Aspecte dogmatice ale preacinstirii Maicii Domnului, reflectate în teologia ortodoxă română din a doua jumătate a veacului al XX-lea*, elaborată sub îndrumarea științifică a Pr. Prof. Dr. Ioan Tulcan. Comisiei amintite s-a adăugat Pr. prof. dr. Valer Bel, de la Facultatea de Teolo-

gie Ortodoxă din Cluj-Napoca.

Din referatul coordonatorului s-au putut reține următoarele: „autorul ne-a demonstrat, că teologia ortodoxă română are o mare bogăție de mărturie, nu numai cu privire la alte teme dogmatice, cum ar fi, de pildă, hristologia, gnoseologia sau soteriologia, ci și cu privire la Maica Domnului, ea însăși, integrată, într-un anumit fel, în marile teme ale teologiei dogmatice. Lucrarea se distinge printr-un stil sobru, coerent și logic, specific lucrărilor științifice valoroase. Autorul face dovada unei pasiuni reale pentru o asemenea temă, ne convinge, că stăpânește metodele de cercetare, că are o bogăție de cunoștințe și că are viziune asupra ei pe care o analizează în mod adecvat unei lucrări de acest gen. Dincolo de aceasta, am remarcat la acest proiect de cercetare, că pe lângă caracterul lui științific, el este și foarte interesant, care captivează

cititorul de la primele pagini ale lecturii. Remarcăm bibliografia bogată, aproape exhaustivă, actuală și de specialitate ce stă la baza lucrării, precum și cele 1037 note de subsol, pe care se sprijină întreaga lucrare.”

În urma deliberării Comisiilor candidații au fost declarați doctori în teologie.

La final, părintele decan, Cristinel Ioja, a mulțumit ÎPS Timotei pentru prezență și sprijinul constant arătat față de Facultatea de Teologie din Arad, felicitându-i totodată pe candidați pentru efortul de cercetare depus.

ÎPS Arhiepiscop Timotei a felicitat Facultatea cât și pe noii doctori în teologie pentru aceste frumoase realizări, evidențind faptul că toate acestea evenimente încununează și înobilează școala teologică arădeană, acestea constituindu-se într-un frumos și încurajator preambul al noului an universitar.

Pr. Filip Albu

Viața Maicii Domnului – o sinteză pentru omul grăbit (I)

Biografia istorică și teologică a Maicii Domnului cuprinde patru perioade: 1 – 15 ani; 15 – 28 ani; 29-46 este o perioadă de 18 ani de tăcere, 46-49 ani și 49 – 60 ani.

Prima perioadă cuprinde trei momente importante: Nașterea Mariei, ducerea ei la templu și încredințarea ei de către Zaharia Dreptului Iosif. Cât privește primul moment, potrivit Protoevangeliei lui Iacov, Maria s-a născut din părinții Ioachim și Ana, fiind unicul lor copil, dobândit la bătrânețe după stăruitoare rugăciuni. Ioachim, tatăl Fecioarei Maria, se trăgea din seminția lui Iuda, fiind urmaș al regelui David, iar Ana, mama sa, era fiica preotului Mathan din Betleem, din seminția lui Aaron.

La 3 ani – potrivit făgăduinței făcute de Ana încă înainte de zămislire – Maria a fost afierosită Templului din Ierusalim, unde a rămas până la vârsta de 15 ani. Este vorba despre Templul construit de Zorobabel la porunca profetilor Zaharia și Agheu în anul 517, pentru că cel construit de Solomon, la îndemnul profetului Natan, a fost dărâmat în 587 de Nabucodonosor; templu avea în preajma lui un așezământ dispus pe trei paliere destinate fecioarelor, văduvelor și pelerinilor închinători. Ruda sa, Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, s-a

ocupat de creșterea ei spirituală.

La 15 ani, Maria – potrivit tradiției evreiești – trebuia să părăsească așezământul de pe lângă templu și să se întoarcă în familie. Numai că, spre deosebire de celelalte fecioare, ea își dorea un nou mod de viață. Așa se face că, prin descoperire dumnezeiască, a fost încredințată de Zaharia Dreptului Iosif, un bătrân în vârstă de 80 de ani, văduv, din Nazaret, tâmplar de meserie. Dreptul Iosif avea, din căsătoria cu Salomeea, șapte fii: patru băieți – Iacov, Iuda, Simeon și Iosia, și trei fete – Salomeea (mama lui Iacov și Ioan), Estera și o fiică, al cărei nume nu a fost reținut de evangheliști.

A doua perioadă din viața Maicii Domnului, cuprinsă între 15 și 28 ani, este legată de întruparea Mântuitorului și cuprinde ca evenimente de mare însemnătate Buna Vestire, vizita de trei luni făcută Elisabetei, rudenția sa, tăierea împrejur și ducerea Pruncului la Templul din Ierusalim, închinarea magilor, fuga în Egipt, întoarcerea în Nazaret și pelerinajul la Ierusalim.

Vestea cea Bună a Întrupării Fiului lui Dumnezeu, anticipată de profetul Isaia: „Iată Fecioara va lua în pântec și va naște fiu și vor chema numele Lui Emanuel” (7, 14), Maria

a primit-o de la Dumnezeu prin Arhanghelul Gavriil; trupul Domnului S-a zămislit în pântecul Fecioarei odată cu pogorârea Duhului Sfânt peste ea. Sfântul Evanghelist Matei, în cap. 1, v. 18, aduce lămuriri privind momentul: „Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pântec de la Duhul Sfânt”. Rețineți: „Fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pântec de la Duhul Sfânt”. Sfântul Evanghelist Luca spune că numai „se socotea” că Iosif este fiul lui Iosif (3, 23). Doar „se socotea”, pentru că în fapt „obârșia lui Iosif este dintru început, din zilele veșniciei”, după cum spune profetul Miheia (5, 1). Lucrul acesta a fost certificat și de Arhanghelul Gavriil la întâlnirea cu Iosif, căruia i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt” (Matei 1, 20). Aici avem dovada – rostită nu de un om, ci de îngerul lui Dumnezeu – că zămisirea Maicii Domnului este lucrarea Duhului Sfânt. Iosif nu este copilul lui Iosif, ci doar al Fecioarei Maria. Este un caz unic în istorie, faptul că un prunc a fost născut dintr-o fecioară, fără tată după firea Lui omenească, care și după naștere a rămas fecioară. Întruparea Fiului lui Dumnezeu s-a

consumat prin iconomia lui Dumnezeu.

Impresionată de cele întâmplate, Fecioara Maria s-a dus în grabă la Elisabeta, care locuia la Ein Karem, localitate situată la 8 km de Ierusalim și la 130 km de Nazaret, pentru ca împreună să guste din bucuriile dăruite fiecăreia, potrivit vocației rânduite de Dumnezeu. De remarcat este faptul că la întâlnirea cu Logosul întrupat, pruncul Elisabetei, Ioan, a simțit în glasul Mariei rezonanța glasului Fiului lui Dumnezeu și a săltat în pântecul mamei sale. Atunci, Elisabeta, plină de Duhul Sfânt, a rostit revelator, zicând: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău. Și de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?” (Luca 1, 42 - 44). Interesant este faptul că Elisabeta, iluminată de Duhul Sfânt, a înțeles taina „femeii înveșmântate cu soarele” (Apocalipsa 12, 1), numind-o „Maica Domnului”. Această numire, inspirată Elisabetei de Duhul Sfânt, va deveni pentru Biserică numele consacrat al Fecioarei Maria. Și a rămas Maria împreună cu Elisabeta ca la trei luni, adică până s-au împlinit zilele Elisabetei ca să nască, după care s-a întors la casa ei (Luca 1, 56).

(doxologia.ro)

ȘTIRI

Sărbătoarea târnosirii bisericii din filia Slatina de Mureș, Parohia Baia

Duminica a XIV-a – a după Rusalii s-a constituit într-o aleasă sărbătoare pentru credincioșii din filia Slatina de Mureș a parohiei Baia, din cuprinsul protopopiatului Lipova. Prin strădania preotului paroh Raul Adrian Moț și cu sprijinul Consiliului Județean Arad, a Primăriei Bârzava, a enoriașilor și a altor oameni inimoși, biserica parohială cu hramul „Înălțarea Domnului” s-a înnoit, urmare unor ample lucrări de reparație capitală, exterioare și interioare. Pe lângă lucrările de reparații a fost achiziționat un nou iconostas sculptat din Maramureș, pictat de către pictorul Gurmai Ștefan, a fost înlocuit în totalitate mobilierul din întreaga biserică și a fost refăcută masa Sfântului Altar.

În dimineața zilei, un ales sobor de preoți în frunte cu protopopul Lipovei, pr. Mercea Nelu, împreună cu un număr mare de credincioși și de copii îmbrăcați în frumoase costume populare specifice zonei, au întâmpinat pe Înaltpreasfințitul Timotei Sevcicu, Arhiepiscopul Aradului, care după cuvântul de bun venit, a mulțumit pentru invitația făcută și pentru primirea călduroasă. În continuare, Înaltpreasfinția Sa a oficiat slujba de târnosire a bisericii urmată de Sfânta Liturghie arhierescă, răspunsurile liturgice fiind date de către Corul Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad, condus de prof. dr. Mircea Buta.

La momentul convenit, Înaltpreasfințitul Timotei a rostit cuvântul de învățătură cu titlul „Nuntire spirituală” (cf. 2 Cor. 1 și 2; Matei 22) adică, privind comunicarea între Dumnezeu și oameni, care se realizează răspunzând chemării sfinte la mântuirea adusă lumii prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, nerămânând doar la grijile trecătoare, ci depășindu-le prin râvna la cele trecătoare. Sfințirea bisericii este o dovadă a vredniciei credincioșilor care au dobândit haina sărbătorească a virtuților creștine spre a participa, după cuviință, la ospățul ceresc care amintește tocmai jertfa Mântuitorului pentru mai multa viață a lumii.

Pentru râvna de care a dat dovadă, Chiriarhul a hirotesit într-un iconom stavrofor pe preotul paroh și mai apoi a înmănat o Diplomă de Binefăcător domnului Maxinan Gheorghe, fiu al satului Slatina de Mureș, care a sprijinit în mod deosebit lucrările de reabilitare ale bisericii. În încheiere, preotul paroh a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru grija părintească și pentru faptul că a poposit în parohia păstorită pentru a binecuvânta și sfinți lucrările săvârșite.

Imediat după sfârșitul Sfintei Liturghii, toți credincioșii prezenți au avut nespusa bucurie de a intra în Sfântul Altar, închinându-se și sărutând Sfânta Masă, Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce. Mai apoi, Înaltpreasfințitul Timotei împreună cu preoții prezenți s-au deplasat la casa parohială din localitate, acolo unde au săvârșit slujba de sfințire în urma finalizării

lucrărilor de construcție. Ziua de sărbătoare s-a încheiat cu o agapă creștină la Căminul Cultural din localitate, precum și cu un frumos spectacol de muzică populară.

Duminica a XIV-a după Rusalii, la Catedrala Veche din Arad

În Duminica a XIV-a după Rusalii, 2 septembrie 2018, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului a săvârșit Sfânta Liturghie în Catedrala Veche din Arad, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Din sobor au făcut parte: Părintele Traian Micoroi, parohul Catedralei Vechi, Părintele Teodor Pavel, Părintele Ioan Lazăr, Arhid. Mircea Proteasa și Arhid. Gheorghe Lehaci.

La momentul rânduit, Ierarhul a ținut un cuvânt de învățătură pus sub titlul „Dumnezeu ne cheamă la nuntă – la Sfânta Liturghie”, pe baza citirilor scripturistice ale duminicii (2 Cor. 1, 21-24; 2, 1-4; Matei 22, 2-14). Aceasta întrucât casa nunții este considerată Biserica. De asemenea, cel chemat trebuie să-și pregătească haina pentru nuntă și să nu rămână și după primirea sa în Biserică în haina cea veche a omului trupesc. Nu poate să se facă părtaș nunții celei cerești și cinei celei duhovnicești numai acela care strălucește de lumina harului Duhului Sfânt, a subliniat Preasfinția Sa. La finalul Sfintei Liturghii, părintele paroh a mulțumit Ierarhului pentru împreună slujire și tuturor credincioșilor care au participat la sfânta slujbă. Răspunsurile liturgice au fost date de Corul Armonia, condus de maestrul Ovidiu Boar.

Trei ierarhi au participat la hramul Mănăstirii „Sfântul Simeon Stâlpnicul” Arad-Gai

Sâmbătă, 1 septembrie 2018 – începutul anului bisericesc, când se face pomenirea Sfântului Simeon Stâlpnicul, obștea Mănăstirii „Sfântul Simeon Stâlpnicul” din cartierul arădean Gai s-a aflat în zi de mare bucurie duhovnicească, sărbătorindu-și ocrotitorul spiritual.

Cu acest prilej, un sobor de trei ierarhi ai Bisericii Ortodoxe au săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în altarul de vară al mănăstirii, înconjurați un număr mare de preoți și diaconi. Din soborul arhieresc au făcut parte: Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, Preasfințitul Părinte Lukian, Episcopul ortodox sârb al Ungariei și administrator al Eparhiei ortodoxe sârbe din Timișoara și Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului. Alături de ierarhi au slujit și Preacuviosul Părinte Protos. Matei Buliga, starețul Mănăstirii Sfânta Cuvioasă Paraschiva din satul Dobrești, jud. Timiș, Pr. Marinco Marcov, vicar administrativ al Episcopiei Ortodoxe

sârbe din Timișoara, Pr. Ognean Plavșici, protopop al Protopopiatului Ortodox sârb din Arad, Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial, Arhid. Mircea Proteasa, Diac. Miodrag Iovanovici, părinți de la Mănăstirea Ferdeu și de la parohiile din vecinătate.

Cuvântul de învățătură a fost rostit de către ÎPS Timotei, Chiriarhul locului, care a vorbit despre „Însemnătatea Anului Nou bisericesc” ca învățătură din cele ale trecutului pentru viitor, având mereu călăuză Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, cum lămuresc citirile scripturistice ale zilei, Evanghelia arătând ca împlinite cele scrise despre Mântuitorul, iar Apostolul legătura dintre cei credincioși, promotoare a respectării poruncilor sfinte. Unul dintre hramurile mănăstirii, Sfântul Simeon Stâlpnicul, încă este grăitor prin simbolul suirii spre cerul spiritual, iar între aleșii sărbătorii împreună, Isus Navi, martor a neapunerii soarelui până la biruința finală, înțelegând și într-un război nevăzut, e un îndemn la stăruința continuă spre bine. La fel, icoana cinstită în această zi evocă mijlocirea ei către Dumnezeu pentru poporul dreptcredincios; iar sfinții pomeniți în aceiași zi, sunt pildă de jertfire în strădania spre desăvârșire. Ca exemple de biruință în afirmarea Ortodoxiei într-o vreme de frământări în istoria locală (în veacul al XVIII-lea), însuși episcopul Sinesie Jivanovici, ca și ctitor al mănăstirii a dovedit o legătură frățească între bisericile naționale ortodoxe, ca cea română și sârbă, și care se afirmă mereu, cum oglindește și soborul sfinților slujitori în ziua de hram, a arătat Înaltpreasfinția Sa.

Ierarhul sârb, Preasfințitul Părinte Lukian a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru invitație și a subliniat importanța legăturilor pe care Bisericile Ortodoxe surori le-au pecetluit în cursul vremii pentru întărirea credincioșilor în viața țării și popoarelor prietene.

La momentul rânduit, Chiriarhul arădean i-a hirotesit pe tinerii preoți Nicolae Monea, Parohia Tăgădău și Răzvan Chivulescu, Parohia Craiva, într-un duhovnic.

La finalul slujbei, a fost săvârșit un parastas pentru toți ierarhii, slujitorii, monahiile și ctitorii sfintei mănăstiri, trecuți la Domnul și au fost binecuvântate roadele aduse în cinstea hramului. De asemenea, ierarhii au sfințit placa de pe mormântul ierarhilor arădeni, mare parte sârbi, care sunt înmormântați în biserică veche a mănăstirii. După aceasta, ierarhii, părinții slujitori și toți credincioșii prezenți la sfânta slujbă au înconjurat lăcașul de cult.

Răspunsurile liturgice au fost oferite de un grup de tineri teologi arădeni, conduși de domnul Marius Lăscoiu-Martin, profesor la Seminarul Teologic Ortodox din Arad.

Maica stareță, monahia Ecaterina Joldeș, le-a mulțumit ierarhilor pentru slujire și le-a oferit câte un frumos buchet cu flori, precum și tuturor slujitorilor și credincioșilor prezenți.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.